

Revolucija?

Vse je narejeno tako, da bi se zmanjšale možnosti za aktivnosti sindikatov, je te dni ugotovil Drago Ščernjavič, eden od sindikalistov, ki pogosto nastopajo na javni sceni. Četudi ni vedno dobro razumljen, ne pri nasprotnikih, ne pri kolegih, mu je treba priznati, da je dober analitik. Če kdo, potem je on tisti, ki vse prebere in se ob tem spomni tudi, kaj je bilo o nečem rečenega pred mesecem, letom ali desetletjem. Po njegovem je na sindikalni strani treba poiskati odgovor na položaj, ki ga sindikatom vsiljuje politika v službi interesov kapitala.

Že bežen pogled na sindikalno sceno odkriva, da je moč ene strani odvisna od sile nasprotnika. Sindikati so vedno številčnejši, rojevajo se novi in novi. Tudi sindikalnih zvez, celo reprezentativnih, je vedno več, po novem jih je že osem. V javnem sektorju je ob eni veliki konfederaciji še tri desetine večjih in manjših sindikatov, del jih je organiziran po dejavnostih, del pa po poklicih, podobno kot v začetku sindikalnega gibanja pred poldrugim stoletjem. Da je moč premosorazmerna z velikostjo, količino razpoložljivega denarja in številom ljudi, ki lahko stavkajo ali družno nastopijo na ulicah, ni nobenega dvoma. Pomembna je tudi odločnost: ko je prejšnja Janševa vlada proti volji ljudi uveljavljala enotno davčno stopnjo, se ji je decembra 2005 zgodilo ljudstvo. Ljudje so prišli tudi v snegu in niso čakali, da jih ogreje toplo majsko sonce, kot jim je svetoval takratni premier.

Ker skuša politika v službi kapitala oklestiti plače, regrese, pokojnine, boleznine, nadomestila ..., se je treba temu odločno upreti. Prvi mož ZSSS je vedno mnenja, da je plemeniteje izgubiti v boju kot brez njega. Seveda ne misli le na fizični boj, pred očmi ima tudi boj argumentov. Ali je v slednjem kaj možnosti, bomo videli že v naslednjem tednu. Če bodo sindikati pogoreli za pogajalsko mizo, bodo neuspeh morali pripisati tudi sebi, svoji ozkosti, mnenju, da je boljše biti prvi na majhnem in ograjenem dvorišču kot pred parlamentom, kjer se objektivno lahko uveljavijo le resnično močni sindikati. Drobnjakarstvo v slogu, da je dober sindikalist zlasti tisti, ki ob koncu leta med svoje člane razdeli večji del neporabljene članarine, je pot na obrobje družbenih dogajanj. Takšni sindikalisti ne morejo izpeljati niti majhnega boja, še manj pa revolucijo.

Franček Kavčič